

Jan Vos, 1666

'Op de brandt van Londen'

	Toen Stuart* rijk van helsche vonden, Maar arm van Vorstelijk verstandt, Door zijn roofzieke waterhonden Ter Schelling ten grondt toe had verbrandt,	koning Karel Stuart (1630-1685)
5	Ontstak hy in 't gezicht der buuren, O snoodt vermaak! ô booze daadt! Zijn haatelijke zeegevuuren. De hooverdy* ontziet geen quaadt.	<i>hoogmoed</i>
10	De Staatzucht lijdt geen nauwe paalen.* Maar Godt die alles ziet en hoort. Liet zijn gezicht naar Withal* daalen, Hier zag hy Londen, heet op moordt En roovery, haar vreugdvuur stookten:	<i>verdraagt geen wangedrag</i> <i>Whitehall</i>
15	"Hoe!", sprak de Vaader van 't Heelal, "Dit volk ten afgrondt uitgebrooken, Tot barstens toe gevult met gal, Bestormt my door hun hooverdyen. Ik zal my wreken aan dit rot.*	<i>volk</i>
20	De hemel wil geen boosheidt lyen." Hier zweeg de waare Dondergodt, En heeft zijn blixem vol van vonken, En uitblusbaar zwavelvuur, Dwars deur de wolken heen geklonken, Tot binnen Karels rijkste muur:	
25	Hier op begon de Stadt te branden. De Koning riep van spijt vermant,* Al knarsend' op zijn bitse tanden: "Dit vuur is van een Duitsche* handt, Tot weerwraak van het Vlie*, ontsteeken,	<i>overmand</i> <i>Nederlandse</i>
30	Dies smijt hen leevent in de gloedt. Men moet zich fel aan schelmen wreken. Ik zal de vlammen door hun bloedt, In 't heetste van het woën, uitdoven: Ontziet de zee myn heerschappy? 'k Wil voogt zijn van deez' gloeiend' oven."	<i>zeegat tussen Vlieland en Terschelling</i>
35	Zoo schreeuwd' en blafft' en brulden hy. Hier tusschen raakt de vlam aan 't draaven, En overdekt de Stadt met rook. De lijken brieden* in de graaven.	<i>verbrandden</i>
40	Het volk verstikte door de smook. De Teemsstroom kookten door de hitten. Terwijl men 't Neêrlandts volk aanrandt, Verscheen de Vreê aan 't Hooft der Britten Met een olijftak in haar handt,	
45	Gegroeit in d'opperhemelzaalen: "O Stuart!", sprak zy uit een wolk Die vol gestarnt omlaag quam daalen, "Vergrijpt u niet aan 't Duitsche volk: Gy sticht' de vlam die wy zien leeken.	
50	Toen uwe fakkelt, vet van teer, Door u aan 't helsche vuur ontsteeken, Ter Scheling verslon*, begon 't geweer Van Godts rechtvaardigheidt te woeden.	<i>verslond</i>
55	Wie Godt bevecht met zwaardt en gloedt, Gevoelt zyn gloënde geesselroeden. Betoom uw heillooz' oorlogmoedt.	

Een Vorst mach slechts om vrede kampen.* *vechten*
Wie vrede wraakt zal onheil zien.”
Hier moetze zwijgen: want de dampen
60 Begonnen in haar keel te vliên.
Vorst Karel scheen zich heel t'ontzetten.
Nu wierdt hy van de Vreê bestreên:
Dat van de' Zeeroof, vol van hetten:
65 Deez' wist zijn hart als wasch te kneên:
Die heeft het weer in staal geklonken,
Terwyl hy dus bestreeden wierdt,
Begon de rijkste wijk t'ontvonken.
Het hongrig vuur dat gruwzaam zwierdt,
70 Verzwelgde vijftien duizent daaken,
En tachtig kerken, hoog van kruin,
Deur haare gloeientheete kaaken,
Om haar verwoede balg met puin
En asch van roofschat te verzaaden.
Het vuur verslindt de hardste stof.
75 Europe* dat in traanen baaden, *de personificatie Europa*
Begon te lachen toen zy 't Hof
By 't vuur van Londen hoorde weenen,
Om dat dit hoop tot vrede gaf,
Men zet by wijl verrotte beenen
80 En armen, door de Heelkunst, af,
Tot welstant van al d'andre leeden,
Oudt Londen was een rottig lidt
Dat haar door 't vuur wierdt afgesneeden.
Nu hoopt Euroop, door schaâ van Brit,
85 Haar heele lichaam te bewaaren.
De schaâ is kleen die vreê kan baaren.